

Baťovy boty by se daly vyrábět i dnes, míní šéf obuvnické firmy

4. února 2013 19:25

Jak vybrat správnou velikost boty dítěti, které si ještě neumí říct, jestli ho tlačí? Změřit nohu. "Jenže když zároveň nezměříte i botu, jste tam, kde jste byla. V číslování obuvi je dnes velký nepořádek," tvrdí Alois Šustek, zakladatel a majitel obuvnické firmy FARE z Valašských Klobouk.

"V posledních pěti letech máme meziroční nárůst výroby mezi 10 a 20 procenty," říká ředitel obuvnické firmy FARE Alois Šustek. | foto: [MAFRA](#)

Na stole má speciální měřidlo, pomocí kterého se změří délka chodidla a pak se jednoduše vsune do boty a změří její vnitřní délku.

"Skutečná velikost boty a číslo, které nese od výrobce, se často rozcházejí o několik centimetrů," dodává muž, který je spoluzakladatelem České obuvnické a kožedělné asociace a jejím viceprezidentem.

To je organizace, která zavedla značku Žirafy pro zdravotně nezávadné dětské boty?

Ano, je autorem a správcem značky Žirafa. Visačka s Žirafou by měla pro maminky být zárukou, že obuv je v pořádku. Ale v Česku jsou lidé vynalézaví. Postupně se začala objevovat obuv cizích firem, i z Asie, na kterou Žirafa nepatří.

Poznám to, když se vydám koupit dítěti boty?

Někdy ano, někdy ne. Jako u všeho platí, že musíte spoléhat na vlastní rozum. Větší zárukou je značka výrobce a zkušenosti. Žirafa je ale pořád jakýmsi vodítkem a pravděpodobnost, že vyberete dobře, je

Společnost Fare

Vznikla v roce 1991 v Sehradcích, od roku 1998 sídlí v areálu ve Valašských Kloboukách.

mnohonásobně vyšší. Visačku jsme však před třemi lety opustili a spoléháme, že lidé mají s našimi botami dobré zkušenosti.

Máte elektrotechnické vzdělání, to je od ševcoviny dost vzdálené. Proč jste založil právě obuvnickou firmu?

Na začátku 90. let jsem v zemědělském družstvu řídil úsek přidružených výrob. Byla tam spousta šikovných lidí, navíc často obuvníků. A když se družstvo rozpadalo, hledal jsem pro ně práci.

Tak vznikla firma, která vyrábí dětské boty?

Zpočátku jsem uvažoval tak, že bude asi výhodné šít obuvnické svršky pro zahraniční firmy. Že my to umíme udělat, oni mají peníze a naši práci dobře zaplatí. Bylo to naivní. *(směje se)* Výdělek stačil sotva na přežití. Brzy jsem pochopil, že nám nedávají práci proto, abychom si my vydělali, ale aby oni ušetřili. Jenže to už jsem měl na starosti několik desítek lidí a musel jsem řešit co dál.

Na chodbách firmy máte reklamní plakáty, které používal Baťa. Proč?

Byly náhodou k mání a líbí se mně. Jsou to originály ze 30. let. Podívejte se na ty boty, daly by se vyrábět i dnes. Navíc si myslím, že Tomáš Baťa byl génius. Nejen v podnikatelském, ale i v lidském uvažování. Rozuměl lidem a ti se u něj měli na tu dobu úžasně. A pokud někdo nebyl ochotný pochopit, že se v práci musí pracovat, pak měl smůlu.

Firmu řídíte, umíte ale vy sám vyrobit botu?

Všechno jsem si zkusil. Musím to umět, když chci, aby to lidé dělali pořádně. A nerad jsem za hlupáka. *(směje se)* Copak bych jim mohl mluvit do práce, kdybych jí nerozuměl?

Kolik lidí zaměstnáváte?

Asi sedmdesát a naprostá většina z toho jsou ženy. Ale pracují pro nás ještě další tři firmy, takže vlastně dalších 50 lidí, kteří šijí svršky. To jediné jsem odtud pustil. Jinak celý výrobní cyklus si řešíme sami. Od návrhu přes konstrukci až po dokončovací práce a odbyt.

Na každé dětské botě je spousta mrňavých a různě barevných kousků kůže. Ty jim přichystáte a oni to sešijí?

Ano. Máme vývojové pracoviště, kde se bota navrhne, pak ji modelář rozkreslí, zpracuje technologii, zhotoví šablony a nultý výrobek. Pak necháme vyrobit kopyta a vysekávací nože na kůži.

Specializuje se na dětskou obuv a trekkingovou obuv s membránou, vyrábí také pánské boty. Dává práci 70 lidem, nabízí asi 500 vzorů obuvi.

Její šéf Alois Šústek se narodil v roce 1952 u Luhačovic, má elektrotechnické vzdělání. Jeho žena Jana navrhuje obuv a řídí designérskou dílnu společnosti.

Vysekávání je mimořádně náročné. Musí se u toho hodně přemýšlet, aby se kůže vytěžila tak, aby byl minimální odpad. Firma si pak odveze všechno přesně připravené. Už do toho nevkládá vlastní názor nebo myšlenky. U nás pak botu zkompletujeme. A kontrolujeme. Pořád všechno kontrolujeme.

Začínali jste v Sehradících, teď máte areál ve Valašských Kloboukách. Neomezuje váš příhraničí?

Omezuje nás hlavně to, že se ve Zlínském kraji ztratili obuvníci. Zanikl jak učební obor, tak i středoškolský. Ve Zlíně byla velmi dobrá kožařská průmyslovka. Jenže když nejsou děti, nebudou ani akreditace a kantoři. A pak se to bude za pár let zase za velké peníze zavádět. Ale to je myslím problém mnoha dalších oborů.

Strojařské firmy si stěžují, že staří a zkušení pracovníci odcházejí a mladé nebude mít kdo zaučit. Jste na tom podobně?

Nemáme ani ty mladé po vyučení. Momentálně si sice nestěžuji, máme pouze minimální fluktuaci a hodně lidí má zájem u nás pracovat, ale nemají zkušenosti a odbornost. Teoreticky je dovzděláme, hlavní je, aby byli zruční a ochotní osm hodin pracovat. To vůbec není samozřejmost.

Autor: [Petra Procházková](#)